

JUTURAMAT

Nr. 12.

„RAHVALEHE“ maksuta kaasanne.

28. jaanuaril 1933.

LÕUNAMERE AARDED

BASIL CAREY romaan,

12

Marlowe'i ilme süngestus. Ta teadis ebasõna, mis soovitas meremehel ettevaatust, kui haikala ei tahtnud lahkuda laeva lähedusest.

„Mingu ta põrgu!“ hüüdis Marlowe erutatuna. „Kui peaks nii pime, katsuksin tulistada.“

„Tee ometi proovi! Põike pole ju veel kadunud.“

Pinevuses jälgis tüdruk, kuidas mees tõukas revolveri ja sihtis. Vali paak — ja veel ühe. Siis võrus ta püssarve. Silmapilk küündis loendamatu lõpuvad merd, et lõpetada seda, mida alustanud kuulid. Lühikeseks hetkeks ilmus haikala äranäritud keha veepinnal. Siis kadus see, hoaratu ilmata taarist lõuest.

„Need haikalad verd luba müü kausel.“ ütles Marlowe ja pani relva ära.

Kaasavas hämaruses jälgiti röövkalade asukohad, kus lõpuks olid nende kühud täis, ja kui päike vahttaevapiiri taha, kadusid nad. Suurest halet põlnud läinud lärele sinustki lõhustõkki.

Marlowe ning Carol hakkasid alla kajuti. Meeskonnaruumis kakkisid laevapõhise teaduspõhise pärast ja valvete jäetud kannikid lauleid igavase peletamiseks. Ülal kõrgel ags plinkis ning hõlmas valge ankruvõrgu nagu skandinaavlast. Akki tõukas Marlowe'ile silma, kes kirjutas halva kohvi püüet, Caroli moonunud nägu.

„Mis sul viga on?“

Tüdruk teotas käsivarred lauale ja nõjatas nalle oma pea.

„Arvan, et mul on hirm“, ütles ta lõppeks. „Jäta mu

viivuka õht, siis läheb ehk mööda. Kas sul on õnneks kunnal niisugune rumal sõnne, nagu luuraks miki lähimas purgas?“

„Jah.“

„Mina on just praegu niisugune veider oluline.“

Carol tõstis näo, ja kui Marlowe nägi, kuidas tema huuled värisesid, pani ta oma laasi sellise hooaga lauale, et see killus. Siis jooksis ta ümber laua ja haaras tüdruku kaarta.

„Ei maksa varjata minu ees midagi, väike!“ ütles ta. „Nuta aga, kui leiad selles kergendust. Sa oled tööpööst üle elanud raskest päev. Alul Hackett ja siis see jant Bruce'iga — jagan võtku seda! Pole sugugi vaja sellepärast punastada. Kas ma pean ütlema sinu eest? Sa armastad teda ja

„Mina ta põrgu!“ hüüdis Marlowe sihtides.

LISA

